

מסורת הש"ס

- (א) תרומות פי"ד מה"ל
- (ב) חולין ג. וז"ס אה"א
- הנחת עובר כוכבי בחטו
- וישראל וז"ל ונכנס מותר
- (ג) ויגר' עורן הלפקי
- פירוש כל ע"ן שמנית כל
- על יין וכן גירסת הכ"ה
- מבטורות, (ד) הגיהה כ:
- (ע"פ) ותוספתא טהרות
- פ"י ה"ו, (ה) רש"י אהל מין
- במינו במשהו מן מחמת
- לפי' ששטח מנו מוקמין
- (ו) ז"ל יד"ס פי"ד מה"ל
- (ז) הלכות פי"א מה"ל ע"ג
- מעילה טו: וז"ל מה"ל
- (ח) ג"ר רש"י,

גליון הש"ס

רש"י ד"ה אימרטותי וכו' בבכורות. ע' ינימות דף קק"ג ע"ב מוס' ד"ה משום:

הגהות הב"ח

- (א) במשנה עובד כוכבים שהיה מעביר לישראל כ"ל"ל וזינת עם נתחב:
- (ב) שם ונכנס למדינה:
- (ג) שם אע"פ שישנו:
- (ד) גמ' הפליג מן
- (ה) וז"ל ממיל' תא"מ וי"ב
- (ו) ולפסי' ההלכה והרמב"ם
- גורסם כד' מיל':
- (ז) שם אחר רבי יצחק
- נפחה רש"י במטהר:
- (ח) רש"י ד"ה הי"ג וכן
- וכ' דמין בששטח מנו
- בששים אבל מין במינו
- במשוה חזין מחמת
- דאפילו בששטח מנו
- מוקמין בפסחים הלכתא
- במשנה כ"ל"ל: (ט) ד"ה מאי
- שנה וכו' ה"א קא חייבא
- לזו דנגעו דקמני:
- (י) תוב' ד"ה איבע"ר
- וכי' או דילמא מעט הוא
- שבח השקין: (יא) ד"ה
- סבר וכו' דתרומה נינהו
- מ"מ כשהוא בקדריה:
- כד' וכו' דהכי דמי וכו'
- דלדבריה מוקמין סופא
- ואם הודיעו שהוא
- מפליג אסור וכו' מדמי
- בחוקת המשמח דאי ר"ל
- בנון ע"ה הודיע וכו' שא"ל
- שלא הודיע: (יב) ד"ה
- מאי שנה וכו' דבמ"מ
- ליתסר ולא דמי:

לעזי רש"י

משני"ד [במשני"ד]. ארון כלים.

בוסף רש"י

אע"פ שיצא ונכנס מותר. ומתני עובד כוכבים דלמא אחי ישראל ולא נגע (חולין ג.) הרי שהיו חמרו ובעוליו. עמי הארץ, טעוין טהרות. כגון יין חציות של חסר וכו' איך נוגעין בחוק וכו' חסר איך ימטא מנו, אפילו כו' טהרותיו טהרות. וזו חוששין שחט נגעו, דכיון דלא הודיעו שהוא מפליג כל שעתא כפי' שחט אחי (חגיגה ב.).

נפל לנו הלא מאי. מי אמרין החומץ טעמו קשה ואין השך מפילו לתת בו טעם: אימרטותי אימרטוט. לחתיכות דקות קטנות ושרץ איסורו ° כבעדה כטומאתו וחיישין דלמא זולע חתיכות שרץ צהדי חומץ: **בחמשיין**. כיון דחומץ טעמו קשה לא זעי שמיך לטבוליה דלפילו בחמשיין לא יהיב ציה טעמא: הי"ג וכן כל איסור שפמרה. **בששים**. וכן הלכה רווחת בישראל דמין ששיתו מינו בששים (ו) (ז) חוץ מחמתן אבל מין צמינו מוקמין בפסחים (דף ג.) הלכתא במשהו כרז וטעמא משום דכל איסורין שפמרה מין צמינו צמשהו כרז ובחמתן גזירה שאינו מינו אטו מינו: **במתני'** אס' היה **בחוקת המשמח**. מפרש בגמרא שאל"פ שפליג ישראל מן העובד כוכבים מיל אס' לא הודיעו שהוא מפליג מותר למירתת עובד כוכבים כל שעתא השתא אחי: ואס' הודיעו **שמפליג**. שמתרחק וחציות סתומות היו: **שיעורו צדי שיטפוס ויטפוס** ויגוז אס' שהיה כדי שיקוצ העובד כוכבים נקב צמגופת חציות ויחזור ויטפוס הנקב ותיבש הסתמיה אסור: **רשב"ג אומר**. אינו נאסר אלל עד שיטפה כדי שיפחה את כל מגופת חציות ואל"פ לנטולה שלא תשצר כולה: ויגוף. ויעשה מגופת אחרת חדשה: ותיגוז ותיבש אלל לשתימת חור לא חששו משום דמיניכרא. ושמוס לזון שמוס העין (במדבר נד) עין פתוחה דלפיך חזי: המניח יינו **בקרן או בפנינה**. עם העובד כוכבים: והלך. ישראל בקפנדריא דרך קצרה: **ונכנס למדינה ורחץ**. צמרתח מותר כיון דעובד כוכבים לא ידע דשחי מרתת ולא נגע: **דולבק**. משני"ד: **מה שעל השולחן אסור**. דמימר אמר עובד כוכבים זה ישראל זה זמנתי לאכול אלתמות ונגע: **שעל דולבקי מותר**. דלחן מוקן לטעודה זו: **ואם אמר לו הוא מוגז ושופה**. הואיל וחזק את ידיו צרכות צמקלת סמכא דעמיה ונגע כוליה: **חציות פתוחות**. שצבית אסורות: **סתומות מותרות**. עד שיטפה שיפחה ויגוף ויגוז וסתמא כרזן שטעון מלל קמי שיטפוס: **גמ' מאי שנה רישא ומאי שנה סיפא**. ה"א קא (ו) חזו להו דנגע דקמי טעוין טהרות והני לאו חציות נינהו שיהו סתומות: **צמטה חמרו**.

נפל לנו הלא מאי א"ל רב הילל לרב אשי הוה עובדא בי רב כהנא ואסר רב כהנא א"ל ההוא אימרטותי אימרטוט רבינא סבר לשעורי במאה וחד אמר לא גרע מתרומה דתנן (ו) א"תרומה עולה באחד ומאה א"ל רב תחליפא בר גיזא לרבינא דלמא כתבלין של תרומה בקדירה דמי דלא בטיל טעמיהו רב אחאי שיער בחלא בחמשיין רב שמואל בריה דרב איקא שיער בשוכרא בשיתין יוהלכתא אידי ואידי בשיתין יוכן כל איסורין שבתורה: **במתני'** יעובד כוכבים שהיה מעביר (ח) עם ישראל כדי יין במקום למקום אם היה בחזקת המשתמר מותר אם הודיעו שהוא מפליג כדי שישתום ויסתום ויגוז רשב"ג אומר הכרי שיפחה את החבית ויגוף ותיגוב: המניח יינו בקרן או בספינה והלך לו בקפנדריא (ט) נכנס למדינה ורחץ מותר אם הודיעו שהוא מפליג כדי שישתום ויסתום ויגוז רשב"ג אומר וכדי שיפחה את החבית ויגוף ותיגוב: המניח עובד כוכבים בחנות אע"פ (י) שיצא ונכנס מותר ואם הודיעו שהוא מפליג כדי שיפחה את החבית ויגוף ותיגוב: היה אוכל עמו על השולחן והניח לגינין על השולחן ולגין על (י) הדולבקי והניחו ויצא מה שעל השולחן אסור שעל הדולבקי מותר ואם אמר לו הוא מוגז ושופה אף שעל הדולבקי אסור חביות פתוחות אסורות סתומות מותרות כדי שיפחה ויגוף ותיגוב: **גמ' היכי דמי** בחזקת המשתמר כדתניא (י) הרי שהיו חמרו ופועליו טעונין טהרות אפילו הפליג מהן (י) יותר ממיל טהרותיו טהרות ואם אמר להן לכו ואני בא אחריכם כיון שנתעלמה עינו מהם טהרותיו טמאות מאי שנה רישא ומאי שנה סיפא אמר (י) רב יצחק רישא במטהר חמרו ופועליו לכו אי הכי סיפא גמי אין עם הארץ מקפיד על מוגע חבירו אי הכי אפילו רישא גמי נימא הכי אמר רבא בבא

השוכר את הפועל פרק חמישי עבודה זרה ס"א.

עין משפט נר מצוה

א [מיי] פי"ג מה"ל תרומות ה"ה א:]
עב ב מיי' פט"ו מה"ל מאלכות אסורות הלכה לא סמוג לאוין קמא טושי"ע י"ד סי' קד פס"ף ח:
עג ג מיי' ע"ג פ"ג ו סגג שם טושי"ע י"ד סי' נ"ח פס"ף ח:
עד ד ה"ו ז' מיי' שם פ"ב הלכה טו ח סגג לאוין רמח טושי"ע י"ד סי' קסט פ"ח:
עה ח ט' מיי' שם הלכה י"ח טושי"ע שם פט"ו י:
עו י מיי' פי"ג מה"ל משכר ומושב הלכה ה' וע"ש צ"ח ס"ג:

דאף צהר שרשים פגם מותר אי משום דאשבוזי קמשצח ואל"ת וליפשוט ליה טעמיה דרז מהיהא דפ"ק דחולין (דף ט: ושם ד"ה השוחט) השוחט צסקיין של עובדי כוכבים רז אמר קולח ושמולל אמר מדיח ואל"ע"ג דסתם כלי עובדי כוכבים אינם בני יומן דהשתא הו' לפגם וי"ל דהתם מיירי צידוע שנשמשו בו ציוס אל"ת התם טעמא משום שמנונית דאיסור הנדצק צדופני הסקיין שהוא צעין והו' לשצח גס כשאינו בן יומן ואל"ת מאי קאמור הכא לא ידענא אי אשבוזי משצח ליטעמיה קפילא ארמאה וי"ל דשנא עכצרא צשיכרא מחזק את השכר וממנאו והשתא שבחחזק השכר אין ידוע אס מחמת השכר עצמו וקז"ל כרצא דלאמר נותן טעם לפגם מותר אף צשרשים ונפקא מינה דכשאינו צת יומן ויכולא בו מותר אף צשרשים: **איבע"א** אהו נפ"ג אגו חלא בר'. ואל"ת מ"ש משאר איסורין כמו צשיכרא וי"ל משום דחלא חזק מאלד ואל"ג חורפיה נותן טעם לשצח כמו גבי חילמית או דלמא מעט (ח) השך נגד המשקה ואל"ת אין לנו לאסור כל כן ולכן היה שולל מה יהיה ממנו: **ההוא אימרטותי אימרטוט**. יש לתמוה עכשיו היאך אנו אוכלים דצד צדורים והלא רגלי הדצורים מעורבים בצצח ואף על גב דהו' פגם מ"מ השך עצמו דלפיגס מיתסר לכ"ע לכ"נ לר"ת דודאי רגלי הדצורים כיון דעלמות צעלמא נינהו מותרים דהא העצמות טהורות דתנן במס' (ט) טהרות פ"א (ה) עצמות החמור טהורות ורגלי הדצורים כעצמות החמור והא דלאמר (י) אצרים אין להם שיעור אפילו פחות מכוית מן המת פחות מכעדה מן השך היינו לענין טומאה וכגון דאיכא צצר עלייה הא לאו הכי טהורין ולענין אכילה שפיר דמי: **סבר** לשעורי בכ"א אמר לא גרע מתרומה בר'. תימה נהי דתרומה נינהו (כ) כשהוא בקדריה צצח לא בטלה צכ' דלאמר פרק גיד הנשה (חולין דף א' קפ"ה) צצשלא צה תימנה לא יצשל צה חולין ואס' צשל צגי"ט וי"ל דס"ל כיון שטעמו חזק צצכר יש לתמוה לתרומה לצצר יצב ואל"ת צחלא לא צטייל צלחך ומאמיה כמו ערלה וכלאי הכרס וי"ל דשאיני התם משום דהו' איסור הנאה לכן לא ילפינן מיינה שרשים צצרו צנהאה

אוסרין צמשהו דקאמור לעיל (דף טו.) צצלין של שלשה שמות אסור ומלטרף כו': **שיער** בחלא בחמשיין. תימה מ"ש דלעיל רובה להסתמר בו אפילו יותר מס' וק' וכאן מיקל בו וי"ל משום דקצצר דצחלא לא אשצח כ"כ כמו צשיכרא: **אידי** ואידי. פי' צשיכרא ותלל צשיתין צה"ג וצירושלמי קאמור דשרך לא צטייל כי אס' צאלף ותלמודינו עיקר דצטל צששים כשאר איסורים: **ה"ב** דמי בחזקת המשתמר בריתני' הרי שהיו חמריו בו'. דמתוקמא צצח להס' דרך עקלתון וה"ג הכא כגון שיצא לו דרך עקלתון ומינה מאי צעי היכי דמי והא מדקמי סיפא ואס' הודיעו שהוא מפליג מכלל דרישא צלל הודיעו שמפליג והיינו חזקת המשמח דידיה וי"ל דלדבריה מדקמי סיפא ואס' הודיעו (י) אסור משמע ליה דא"כ רישא דמי צחזקת המשמח היינו שימור חשיצ טפי מלל הודיעו שמפליג מדקמי חזקת המשמח ואי ר"ל כגון (י) [שלל] שהודיעו שמפליג לישתוק מלישנא דבחזקת המשמח ומכללא דסיפא שמעינן ליה אלל ודאי צל לומר שא"ל לא הודיעו שמפליג יש לחוש צצכר כיון שרוחא העובד כוכבים שמתרחק שנתעלמה עינו מהם חמרו ומפליג (י) חזו להו דנגע דקמי טעוין טהרות והני לאו חציות נינהו שיהו סתומות: **צמטה חמרו**.

ע"י מיי' פי"ג מה"ל משכר ומושב הלכה ה' וע"ש צ"ח ס"ג:

אזבל תרומה שרי צנהאה: **בתבלין** ופ"פ צ"רין דלא במי"ש שמעמיהו. לא צס' ולא צק' שהרי מעט תבלין נותן טעם בקדריה גדולה אצל אין לומר דלא צטייל כלל דהא צצדי נותן טעם צצביין ליה ולא צצדי צצח אלא נותן טעם לפגם מותר ואם הודיעו שהוא מפליג מותר ואם אמר לו הוא מוגז ושופה אף שעל הדולבקי אסור חביות פתוחות אסורות סתומות מותרות כדי שיפחה ויגוף ותיגוב: **גמ' היכי דמי** בחזקת המשתמר כדתניא (י) הרי שהיו חמרו ופועליו טעונין טהרות אפילו הפליג מהן (י) יותר ממיל טהרותיו טהרות ואם אמר להן לכו ואני בא אחריכם כיון שנתעלמה עינו מהם טהרותיו טמאות מאי שנה רישא ומאי שנה סיפא אמר (י) רב יצחק רישא במטהר חמרו ופועליו לכו אי הכי סיפא גמי אין עם הארץ מקפיד על מוגע חבירו אי הכי אפילו רישא גמי נימא הכי אמר רבא בבא